

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΤΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δι ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Θά ἦταν γλυκοχάραγμα, ὄρθρος βαθύς ἀκόμα,
καί νά σου ἕνας Ἄγγελος ξανθός καί φτερωμένος
γοργά γοργά κατέβηκε ἀπ' τούρανοῦ τὸ δῶμα
ἐκεῖ ποῦ ὁ θεάνθρωπος ἐκοίτετο θαμμένος.
'Στόν τάφο χωροφύλακες τριγύριζαν ὀλίγοι,
νά μὴν ἀφήσουν τὸ Χριστὸ ν' ἀναστηθῆ καί φύγῃ.

Κλωτσᾷ λοιπὸν ὁ Ἄγγελος ἐξήντα τόνων πέτρα,
ὅπου εὐρέθη 'στοῦ Χριστοῦ τὸν τάφο κυλισμένη,
τὴν 'τίναξε μὲ τὴν κλωτσιὰ ἐδῶ καί χίλια μέτρα,
καί οἱ σκοποὶ τὰ χάσανε καί πέφτουν πεθαμμένοι.
Καί εἶχαν δίκην οἱ φτωχοὶ νεκροὶ νὰ πέσουν κάτω,
ὅταν εἶδαν τέτοιο ἔξαφνα ποδάρι ντιλικάτο.

'Δμέσως τότε ὁ Χριστὸς πηδᾷ ἀπὸ τὸ μνήμα,
σουδάρια, μουδάρια, ἀνάκατα τ' ἀφίνει,
μὲ σεβασμὸ ὁ Ἄγγελος τοῦ ἔκαμε τὸ σχῆμα,
καί ὁ Χριστὸς τὸν χαιρετᾷ μὲ θεϊκὴ γαλήνη.
'Ἐπειτα 'πῆγε 'στὸν Βαθιέρε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του,
ἐλούστηκε, κτενίστηκε, καί πάει 'στὴ δουλειὰ του.

Καί νά! ἐκείνη τὴ στιγμὴ—ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων!—
ἢ σάρκες καί τὰ κόκκαλα ἐσμίξανε καί πάλι,
νεκροὶ χιλιάδες ἔτρεχαν μὲ τᾶσπρα σάβανα τῶν,
κι' ἀπὸ τὴ βία 'εγῆκανε πολλοὶ χωρὶς κεφάλι.
Καί ἐβλεπες βρυκόλακες, κορμιὰ χωρὶς κεφάλια,
νά παίζουν, ν' ἀγκυλιάζωνται, νὰ τρέχουν σὰν τσακάλια.

— Μωρὲ βαστάτε τους καλὰ, νὰ μὴ μᾶς φύγουν ὄλοι —
ἐφώναζε ὁ θάνατος μὲ δρέπανο 'στό χέρι,
μὰ ποῦ! δὲν εἶχαν βασταγμὸ ἐκεῖνοι οἱ διαβόλοι,
καί ἕνας ἕνας τοῦφευγε κρυφὰ ἀπὸ τ' ἀσκέρι.
Πιάνει τὸν ἕνα ἀπ' ἐδῶ καί ἄλλος τοῦ ξεφεύγει,
ὡς ποῦ 'κουράσθη κι' ἄφησε κάθε νεκρὸ νὰ ἐβγῆ.

Γυναῖκες μὲ ἀρώματα καί μύσχους Ἀραβίας
ἦλθαν τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ πρῶτῃ πρῶτῃ νὰ ῥάνουν!
'Ἐσυμπαθοῦσε ὁ Χριστὸς πολὺ εἰς τὰς κυρίας,
γι' αὐτὸ κι' ἐκείναις καί νεκρὸ στιγμὴ δὲν τὸν ξεχάνουν.
Γυναῖκες τὸν συνώδευαν 'στὸν τόπο τοῦ Κρανίου,
γυναῖκες πάλι ἐρχονται 'στὸ μνήμα τοῦ Νυμφίου.

Και τί Νυμφίος! τρυφερός, λεπτός, χροιωμένος, πλό ωμορφος τής πλ' ωμορφης μητέρας του Μαριάς, πάντα γλυκός και ήσυχος, ποτέ του θυμωμένος, με σύννεφα 'στό μέτωπο κρυφής μελαγχολίας. Τήν πόρνη, τόν άμαρτωλό τό στόμα του εύλόγει, κί' είχαν μαγνήτου δύναμι οι ύψηλοί του λόγοι.

Και ή γυναίκες έπρεχαν δλόχαρες κοντά του, ό Ίησούς έφαινετο ιδανικός των έρωσ, ένίκα με τά λόγια του και με τήν ωμορφιά του, κί' άλλος κανείς δέν άρεσε τής μόδας καθβαλίδρος. Κκι' έλουζαν α' άρώματα πολύτιμα και μύρα τής πόρνης τόν διδάσκαλον, τής πόρνης τόν σωτήρα.

Ή Μυροφώρας ίδανε τήν πέτρα κυλισμένη, και μες 'στό μνήμα έσκυφαν να 'δούν με καρδιοχτύπι, μα τί τρομάρα και χαρά μεγάλη τής προσμένει! κυττάζουν, κί' ό θεάνθρωπος από τόν τάφο λείπει. Νά άνοστήη τάχατε, βωτειούνται τρομασμέναις, ή είναι φάρσα του Χριστού άπ' τής συνειθισμέναις;

Έκει πού έλεγαν αύτά, ή γή σαν να 'κινήθη, κί' έπρόβαλλε ό Άγγελος και τής βωτά με χάρι. «Ζητείτε τόν Νάζαρηνό; πρό ώρας άνοστήηη, κί' έπήγε τόν άέρα του έδω κοντά να πάρη.» — Άλήθεια λές; ζωντάνεψε; . . κκλέ μ'ας κοροϊδεύει! — Parole d' honneur ζωντάνεψε, και ίσως σ'ας γυρεύει.

«Ω! τί χαρά μας, 'φώναξαν και φεύγουνε, τρεχάταις, να π'ανε τήν Άνάστασι εις όλους να σαλπίσουν, και τρέχοντας εκύτταζαν καλά καλά στήσ στραταίς, μην τύχη κ'έπου τόν κομψό Μεσσία ν' άπαντήσουν. Άλλά τής ήρε ό Χριστός γεμάτος ώμωρφάδες, κί' ώρα καλή, έφώναζε, πού τρέχετε, κυράδες;

Τόν 'γνώρισαν, επήδησαν και τούσφιξαν τό χέρι, Χριστός άνέστη εκκαμν με τό Χριστό άντάμα, και ό Χριστός τό μπράτσο του ευγενικά προσφέρει εις τήν κυρά Μαγδαληνή, τήν πιο άφράτη ντάμα. Κί' άλαμπρατσέτα με αύτή, κί' ή άλλαις εις τά πλάγια 'στους Άποστόλους 'πήγανε με Πασχλιαίς και Β'αρία.

Έκει χαράς, φιλήματα, άρνιά ψητά, τραπέζι, επήραν για τήν όρεξι και 'λίγα κολιαρούδια, ήπιαν κί' έτσούγκρισαν αύγά βαμμένα με κρεμάζι, κί' άμα 'στό κέφι τούβαλαν, τό στρώνουν 'στά τραγούδια. Ήλθαν και 'λίγοι άγγελοι μ' έξήντα κλαρινέτα, και τής Μασκόν τραγούδησαν τά πιο γλυκά ντουέτα.

Μες 'στό τραγούδι, τό χορό, τών κοριτσιών τής τρέλλαις, και ό Χριστός έμέθυσε, χωρίς να τό προσέξη, άπ' τή χαρά του έσπαζε ποτήρια και πιατέλαις, και κ'έπου κ'έπου 'φώναζε «Αυάν Χριστέ, κί' άς φέξη». Άλλά κί' έγώ, κυράις μου, ζητώντας τό φιλί σας, Χριστός άνέστη, τραγούδω, τόν θάνατον πατήσας.

Souris.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Τά εν οικίς εν Δήμω.

Οι κώδωνες είχαν σημάνει πρό πολλού, ή δέ κυρία Άννα άπερχομένη εις τήν εκκλησίαν άπηθύνη συμβουλευτικόν πρός τό υπηρετικόν του οικου της ζεύγος Σοφίαν και Σπύρο, έχοντα ως εξής:

— Σοφία, κυτάζετε τόρα πού θα λείψουμε, να χαλάσετε τόν κόσμο;

Ή δέ Σοφία συνεσταλμένη άπαντά: — Και ποτέ άλλοτε άκουστήκαμε έμεις κυρά;

Μετά τήν άναχώρησιν τής κυράς. Ο Σπύρος λέγει πρός τήν Σοφία χροικιζόμενος.

— Μα τό και, Σοφία έτσι μουρχεται σ' αύτή τήν κοντιλένια μυτίτσα σου να δώσω μιá μυτιά. Είμαι ένθουσιασμένος από τά κάλλη της.

Ή Σοφία με τήν μασιά στό χέρι άπαντά άπειλητικώς:

— Με τή μύτη μου, περικλώ, να μη έχης να κάμης παρά πολύ... Σπύρος—Άμ με τί;

Ο κύριος Δημήτριος άφου έπήγε τήν γυναίκα του και τά παιδιá στήν εκκλησία επέστρεψε και πάλιν εις τόν οϊκόν του και διατάσσει τήν άνδριώτισσα υπηρέτρια να τού ψήση ένα καφέ, οτε δέ αύτη τόν έφερε τή λέγει μετ' ύφους κύστηρού:

— Έλα 'δώ κοντά. Τι έχεις εκεί στό μάγουλο; δεικνύων τήν έλμά της.

— Τίποτα άφεντικό, μουτσουρίτσα είνε . . .

— Δέν είνε αύτό, δέν σου λέγω γι' αύτό, έδώ είνε σημεία, κάποιος θα σε φίλησε.

— Πωπώ! Και πώς, με τί τρόπο;

— Να έτσι! . . .

Έν άλλω οϊκω φιλονικεί νεκρόν συζυγικόν ζεύγος.

— Ίδου λοιπόν, φίλε μου, οτι οι λόγοι μου επληθύνεσαν. Πώς θέλεις να πάγω στήν εκκλησία τέτοια ήμέρα πού είνε με αύτό τό άνοικτό νυμφικόν φόρεμα. Συ έχεις τό μαύρο σουρτουκό σου, δέν έπρεπε κ' έγώ ένε μαύρο μεταξωτό δια κάθε περίστασιν; Και αν, ό μη γένοιτο, άποθάνης κάμμια ήμέρα, πώς θα προουσιασθώ στό λείψανό σου, με τ' άσπρα;

— Μάλιστα, διότι αν συμβή εις σε αύτό πού λές για 'με, έγω θα βάλω κόκκινα.

Ή δεσποσύνη Ευθαλία ένδεδυμένη και έτοιμος οπως μετά τών γεννητόρων αύτης μεταβή εις τήν εκκλησίαν, αϊφνης καταλαμβάνεται υπό δεινής κεφαλαλγίας και χαπλώνεται στόν καναπέ.

Ή μήτηρ μετά δυσχερασείας τή λέγει:

— Αί τόρα τί κάνουμε; Θα μ'ας έμποδίσης κί' από τήν εκκλησία μας;

— Όχι, μαμά μου, πηγαίνετε σεις με τόν μπαμπά, έγω θα κοιμηθώ.

Οι γονείς φεύγουν, παερεύεται τέκνον, άνοίγεται ή

θύρα και εισάγεται ό οικιακός φίλος νεκρός Γεώργιος, πρός εν ή Ευθαλία εύχαρις λέγει:

— Τους έστειλα, π'αν στήν εκκλησία. Έλα, καυμένη τόρα, έτσι καθώς είμαι ντυμένη, να χορέψωμε ένα βάλς. Πλησιάζω να τό ξεράσω από τας άποκρέω έως τόρα...

Και ήρξαντο χορευόντες, σφυρίζοντας του Γεωργίου τήν μουσικήν.

Ευσωμος πυροσβέστης, εξάδελφος δούλας, εισέρχεται ευθαρσώς εις τήν κουζίνα αύτης.

— Μάρω μου, γρήγορα και πέθανε στή πείνα: Φέρε.

— Δέν περισεψε, κκκόμοιρε, τίποτα άπόψε.

— Βρε φέρε, και άς ήνε μακάρη και ένα κομμάτι μαύρο χαβιάρι. Μπόλικο όμως . .

Φιλάνθρωποι νυκτοκλέπται εν δωμάτιω φοιτητού καταγινόμενοι ν' απαλλάξουν αύτόν από τό βάρος τών νέων ένδυμάτων του, ψιθυρίζουσι μεταξύ των.

— Και έρίψαν κληρο οι άνομοι Ιουδαίοι, εις τά ματία αύτουού!

Εις δέ τό σπίτι μου συνέβαινον τραγικά πράγματα.

Ο γάττος μου μη περιμένων τήν Λαμπράν και νηστεύων τό κρέας δλόκληρον τήν μεγάλην εβδομάδα άπεφάσισε να πασχάση προώρως, έφ' ό και έφοδον ποιήσας κατά κλωδοϋ, συν περαιτέρς μουφχαγε τό μονάκριβό μου κκαρινί, μ' άλλς τας γοεράς κραυγάς του κυναριού μου ζητούντος μερδικό.

Ή κυρούλα σπιτονοικοκυρά μου μαθούσα τό έπισυμβάν μου άνήκεστον δυστύχημα, έσπευσεν οδυρομένη να μου κ'άνη παρηγοριά 'σφ μ'άλλον ή συντροφός μου έλειπε στήν εκκλησία ν' άγίαση.

— Έτσι είνε, παιδί μου, μοι έλεγε τό κκρόμπυρο παρηγορούν με, έτσι είνε άλλος να γελά, κί' άλλος να κλαίη μη δά δέν σταύρωσαν άδικα και τόν Χριστό μας οι άνομοι ισκαριώτες Ιουδαίοι μαζί με τόν προδότη Γιούδα; Και ό γάττος τί άλλο είνε παρά Γιούδας Ίσκαριώτης. Συχώρα τον και σύ, οπως συχώρεσε και ό Χριστός τόν Γιούδα. Τά γινόμενα γκούχ άποδαύτα... Ξέρω πώς τά λέτε σεις εις τό περι δια γραμμάτων.

— Καλά λές μαμίτσα. Τι να γίνη. Άλλά ό Γιούδας δέν έφχαγε τόν Ίησού μας με τά φτερά, σαν τόν γάττο μου τό κκαρινί. Έπειτα εκείνος είχε και 'λίγο δικαιο, διότι τόν προσέβαλε.

— Τόν κακό του, πές του. Ο Χριστός ποτέ δέν έκανε κακή πράξη στή ζωή του. Ξέρεις το; Ξέρω το, να λές.

— Δέν έκανε κκκό, μόνο στό γάμο του Κκαβά μέθυσε τούς προσκαλεσμένους, κάμνοντας κάθε λίγο και λιγάκι τής στάμνες του νερού κρασί.

— Τόκανε, δέν σου λέω, αλλά ήτανε θάμα.

— Όραίο θάμα να μεθά τούς άνθρώπους.

— Ό,τι κί' αν'πής ό Χριστός ήτανε άγιος, όχι άγιος, λάθος, ήτανε Θεός. Ναισκα.

— Ήτανε ομως άθρησκος!

— Φτου, φτου, στό κόρφο σου. Μήνα σε μασσόνεψε ό Καλαποδογδάρτης, πώς τόν λέν.

— Αί τότε γιατί να φάγη κρέας τή μεγάλη Πέφτη.

— Για 'δες εκεί πού θέλει να μ' αλλάξη τή πίστι μου Έλα Παναγία.

— Άμ έσύ καθώς βλέπω δέν ξέρεις τί θεό λατρεύεις. Κάτσε λοιπόν να στα 'πώ. Και πρώτο σου λέγω, οτι τόν Δεϊπνο τόν μυστικό τόν έκανε ό Χριστός για να μη τόν πάρουν χαμπερί πώς ήθελε να φάγη κρέας τήν μεγάλη εβδομάδα, πού ενήστευαν ολοι οι έβραίοι.

— Να μαζέψης τά λόγια σου, και τσιφούτης δέν ήτανε ό Χριστός. Ά, άς ήμαι και γρηά. Σε πιάνω, . . . και σου δείχνω 'γώ. Δες εκεί γρηά γυναίκα να θέλη να με ξελαγιάση!

— Μα άφρησε να σου μιλήσω πρώτα. Να. Οι έβραίοι είχαν μεγάλη εβδομάδα, ό Ίησούς λοιπόν πού είχε νηστεύση σαράντα ήμέραις και τό ψωμί, σαν τόν Τάνερ . . .

— Τάνες; Ήτανε, παιδί μου, οι δωδεκα άποστόλοι και όχι ό Τάνες. Αυτός είνε μασσωνικός άπόστολος.

— Τό λοιπόν ήτανε φόριος από τήν πείνα ό Χριστός όταν έρχότανε στή Ίερουσαλήμ, και έστειλε μπροστά τόν Πέτρο λέγοντάς του να ακολουθήση εκείνον πού θα εύρη μ' ένα άρνι μπροστά του άμα μπή στή πολιτεία, και να πάη όπου τόν π'άγη εκείνος. Αυτό δέ τό άρνι τό είχαν κλειμένο . . .

— Τό είχε κλέψει εκείνος ό ξένος, ό μακκαράς, για να προσβάλη τόν Χριστό μας. Να, ήτονε σαν αύτους πού κλέφτουν τ' άρνιά τόρα. Είδες σήμερης πού πιάσαν ένα στα Χαυτεία με τ' άρνι στον ώμο πού τό είχε κλέψει; Τέτοιος θάταν και 'κείνος.

— Έτσι λοιπόν ό Πέτρος μπήκε στή πολιτεία και βρήκε τόν κλεφτοκατασικά, τόν 'πηρε ό κλεφτοκατασικάς και τόν 'πήγε σ' ένα σπίτι με δυο πατώματα. Σ' αύτό τό σπίτι εφθεσε και ό Χριστός με τούς Άποστόλους, οι όποιοι ήσαν άφορισμένοι σ' αύτόν σαν οι Μακκαρισται στον Μακκαρήν.

— Μούτρα για σιδέρωμα! Μακκαράης και Χριστός . . .

— Και δέν ξέρεις, οτι ό Μακκαράης λέγει πώς είνε αδελφός του Χριστού; Άς είνε. Έκει, λοιπόν, εφφαξαν τ' άρνι τή μεγάλη πέφτη, τούβαλαν στή σουβλα, εφχαγαν, ήπιαν και μέθυσαν. Τότε ό Χριστός λείει στον Ίουδα, δίνοντάς του ένα μεζέ.—Πάρε αύτό, φίλε μου, γιατί σε αγαπώ εξαίρετικώς, και σήκα να π'ες να κάμης τή δουλειά πού ξέρεις, για να μη περνά ή ώρα. Ο Ίουδας έθύμωσε, (ήτανε δά και μεθυσμένος), και άμέσως σηκώνεται και μιá και δυο πάει στή χωροφυλακή.—Κύριε νωματάρχη, λείει, ελάτε άπόψε να σας παραδώσω τό Χριστό.—Άλήθεια; λέγει ό νωματάρχης, πάμε. Μιá ένωμοτία στή γραμμή (τότε τήν λέγαν τήν ένωμοτία, κουσουδιά), π'αν στο σπίτι πού συμποσιάζαν, δέν τούς βρίζουν, πέρνουν τά σοκκάκια, λείει ό Ίουδας, έγω ξέρω πού συχάζει. Πάμε στον κήπο τών Κεδρων.

— Σαν να λέμε τόρα στα Πευκάκια τής Γαλλικής Σχολής.

— Τό ίδιο κί' άπαράλλακτο. Άπ' εκεί ό Χριστός ετραβήξεν εις μιάν έξογή πού τήν ώνόμαζον Γεθσαιμανή δια να προσευχηθή. Προσευχόμενος δέ έλεγεν: Άν ήνε δυνατόν πάρε, πάτερ, τό ποτήρι αύτό από έμέ...

— Και θα μου 'τ'ης τόρα πώς τό ποτήρι εκείνο είχε μέσα κρασί.

— Δέν τό είδα. Ένώ λοιπόν έλεγεν αύτά φτάνουν οι χωροφύλακες και τόν τσκαώνουν.

— Γι' αύτό κκλά και δικαία τούς λένε σταυρωτίδες!

— Ο Πέτρος εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ διδασκάλου τραβῆσεν ἕνα λάζο καὶ τρυπήσας αὐτὸ ἐνὸς χωροφύλακος. Ὅστε βλέπετε οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ὅτι ἦσαν καὶ μαχητοὶ ἡρώδης. Τοὺς πέρνου μετὰ καὶ τοὺς πᾶν στοῦ ὑπαστυνόμου Καϊάφα. Κάτι τοῦ εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, κάτι τοῦ ἀπήντησεν ὁ Χριστὸς, καὶ σηκῶναι τὸ χεῖρ τοῦ ὁ ὑπαστυνόμος καὶ τοῦ πασάρι ἕνα μπάτσο, ποῦ ἀστράψαν τ' αὐτίκα του.

— Ἔτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ ὑπαστυνόμοι, μόνε μόνε τοὺς πᾶν κἀνένα μετὰ, στὸν ἀρχίζου στὸ ξύλο, στῆς σφακλιάρης καὶ τὸ βούρδουλα. Μασκαράδες.

— Ὁ Καϊάφας τὸν ἔστειλε στὸν ὑπαστυνόμο Ἄννα καὶ αὐτὸς πάλι στὸν Πιλάτο τὸν Διευθυντή.

— Τοῦτος ὁ νέος ποῦ διορίστηκε τόρα, ἀκούω νὰ λένε πῶς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος. Θὰ τὸν ἴδουμε καὶ αὐτὸν δά.

— Τὴν ἄλλη ἡμέρα μαζεύτηκαν οἱ ἔβρατοι, καὶ ἔκαμαν εἰδικὸ δικαστήριον καὶ ἐδίκασαν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν καταδίκασαν εἰς θάνατον. Τότε ὑπῆρχε συνήθεια καθε Πάσχα νὰ δίνουν χάρι εἰς ἕνα κακούργον, τέτοιος δὲ κακούργος ἦτο καὶ ὁ περίφημος Βαραβᾶς, ἄλλο καὶ ἀπὸ τὸν Νταβὲλ. Λοιπὸν ὁ Πιλάτος ἐρώτησε τοὺς ἔβραίους ποῖον θέλουσιν ἀπολύσει, τὸν Χριστὸν ἢ τὸν Βαραβᾶ, ὅλοι δὲ ἐφώναζαν. Βαραβᾶ, Βαραβᾶ.

— Κακὸ χρόνον νᾶχουν. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν βλέπουν χάρι καὶ προκοπή.

— Τὸν πῆραν, λοιπὸν, καὶ τὸν σταύρωσαν ἐν μέσῳ δύο ληστῶν...

— Γιὰ νὰ τοῦ κάμουν τάχατες μετὰ κλιτερον προσβολή. Τοῦμαρ νὰ τοὺς ἔλθῃ.

— Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἠθέλησε νὰ κοροιδίῃ τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ εἶπε.— Ἄν ἦσαι υἱὸς Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρό.

— Δὲν κῦτταζε ὁ μιριμπάτης τὸ σκοτωμὸ του, μόν' ἤθελε καὶ κουβέντες.

— Ὁ ἄλλος ὅμως ἐπίστεψε καὶ κάμοντας τὸν σταυρὸ του εἶπε: Μνήσθητί μου, κύριε, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

— Κι' ἂμ ἀφοῦ ἦτανε καρφωμένα τὰ χεῖρα του πῶς ἔκανε τὸν σταυρὸ σου;

— Μὲ τὰ λόγια, ἀπὸ μέσῳ του. Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε, ἀφένεται αἱ ἁμαρτίαι σου καὶ τὸν πῆρε στὸν παράδεισον.

— Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, φαίνεται, θὰ πηγαίνουν καὶ οἱ λησταδες τῆς σήμερον, καὶ γίνονται λησταίς, πῶς θὰ πᾶν, δηλαδῆς στὸ παράδεισον. Ἄμ δέ;

— Ἐπειτα τὸν πῆραν τὸν ἔθαψαν καὶ τὴ τρίτη ἡμέρα ἀνεστήθη, κρίνε ζῶντας καὶ νεκροὺς καὶ ζῶν χαρισάμενος. Αὐτὰ ὅλα ποῦ σοῦ εἶπα κυροῦλα εἶνε χωρατὰ, ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς Ὑψιστος καὶ δὲν θὰ μετὰ γίνῃ ἄλλος. Πᾶμε τόρα στὴν ἐκκλησία.

Ἁγία Εἰρήνη.

Εἰσέρχομαι, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴν εἰσπράξω.

Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι συνωθοῦνται, ὁ γυναικωνίτης πλήρης γυναικῶν κεφαλῶν, κάτω ἐπίσης ἢ δεξιά πτέρυξ τῆς ἐκκλησίας πλήρης γυναικῶν.

Ἦτο γυναικοκρατία.

Ἀπεθαύμασα τοὺς πολυπληθεῖς πολυελαίους, καὶ τὰς σκαλοσιὰς τῶν μαστῶρων μὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν σάνιδας. Ἄλλ' εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ἐπίτροποι, τόρα βρήκατε νὰ φοβαντίσθητε τὸν ναόν; Καὶ ἂν ἐπιπτε κάμμιά σάνιδα;

Ἰπὸ τὸ κράτος τῆς σκέψεως ταύτης σπεύδω νὰ ἐξέλθω ὠθῶν καὶ ἀντωθούμενος.

Χρυσοσηλιώτισσα.

Κ' ἐνταῦθα ἄπειρον πλήθος, τὸ ὅποῖον διασχίζει ἀπτόητος νεκρὸς ἐπίτροπος περιφέρων τὸν δίσκον αὐτότατος. Μεγάλη μοῦ ἐφάνη ἡ εὐλάβειά του, διὸ καὶ ἠρώτησα, δικτὶ ὁ ἄνθρωπος μπκίνει εἰς τόσον κόπον Ἐλαβον ἀπάντησιν:

— Διὰ νὰ ἔγῃ πρόφασιν νὰ διέλθῃ πρὸ τῶν γυναικῶν καὶ πιάσῃ γλυκαῖς κουβέντες. Εἶνε ἐξυπνο παιδί!

Ἦ ἁμαρτίαι, ὦ ἐπίτροποι!

Ταξιάρχαι.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ναοῦ.

Τὸ παγκάρι, τὰ στασιδία, τὸ ἐμβαδὸν, καὶ μὲ τὸν γυμνητεύοντα Ἀπόλλωνα, καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν μοῦ ἐφάνη πεπληρωμένον γυναικῶν. Αἱ κουβέντες πέρνου καὶ δίνου, οὔτε ψάλλται, οὔτε ἱερεῖς ἀκούονται. Εἰς ἐπίτροπος ἐπὶ τέλους θυμῶναι καὶ κραυγάζει πνιγόμενος.

— Σκαμὸς σας, παλαιοκαϊδούρες, κ' ἐδῶ ποῦ μὰς κουβαληθήκατε!

Εἰς τὴν ὕβριν προσέρχεται εἰς τῶν ἐκκλησιαζόμενων ζητῶν ἱκανοποίησιν, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῶν ἐξυβρισθεισῶν γυναικῶν.

— Ποιὸς σοῦ ἔδωκε, κύρ ἐπίτροπε, τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζῃς ἔτσι ὅλας τὰς γυναῖκας;

Ἄντ' ἀπαντήσεως σφάλιαρος ἠχηρὸς ἐπάφλασεν ἐπὶ τῆς παρεῖξ τοῦ ἐρωτῶντος, κατελθὼν ἐξ ὕψους ἐπιτρόπου Ὁ προσβληθεὶς ὄμαζ κατ' αὐτοῦ, ὁ ἐπίτροπος ἀνασκουμπόνηται, παρεμβαίνουσι αἱ γυναῖκες, ἔρχονται οἱ κλητήρες καὶ ἀρχίζει ἡ διαδικασίᾳ, τίς πταίει; Θέλουν νὰ πάρουν τὸν ἐπίτροπον μετὰ, ὁ ἐπίτροπος δὲν πάει, εἰς τὸ κυνηγετοσίστημα τοῦτο, τρέπομαι εἰς φυγήν.

Δὲν εἶνε μικρὸν νὰ τῆς φάη κἀνεὶς ξύλο κατὰ λάθος στὰ κλά καθούμενα.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

Ἐπιτίμιοι.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἰς τὴν τῶν ἐπιταφίων ἐπίσηψιν ἔλαβον καὶ συνεπίκουρον. Τὰ πλήθη πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς, τοὺς προνάους καὶ τὰς ἐκκλησίας πάσας. Ἐν τι μοῦ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν, ἡ *νέα πλάσις*. Μετ' ἐμπλήξεως πράγματι παρετήρησα τὴν νέαν τῶν Ἀθηνῶν γενεὰν τοῦ ὠραίου φύλου. Τὰ νεοκλή φυντάνια εἰσὶ πάντα κοντοπύθακα, καλλιπάρεια καὶ ὀλοστρόγγυλα ὡς βαρελάκια ἐν τοῦ πάγους. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἐνθυμήθη τὸν Ἄμποι καὶ τὸν ἐδικαιολόγησα διὰ τὸν ἐν τῷ Βασιλεῖ τῶν Βουρῶν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι ἄπασαι αἱ τῶν Ἀθηνῶν γυναῖκες κατεσκληκυῖαι ἐν τῇ νεότητι των, γίνονται, προβαίνουσης τῆς ἡλικίας, πχεῖται ἀνάδες. Τώρα συμβαίνει τανάπαλιν. Αἱ κατεσκληκυῖαι τότε κορκαίδες, ἔγιναν τόρα χονδροβάρελα.

Μεταμόρφωσις.

Ἐν τῇ Μητροπόλει δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ τις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀντιπαρελθὼν αὐτὴν, φθάνω καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος τῆς Πλάκας. Ἱερεῖς τε καὶ ἐπίτροποι ἤρχισαν τὴν γκρίνια, ἅμα τῇ εἰσόδῳ μας. Εἶχον παραταχθῆ δεξιά καὶ ἀριστερά, ὡς δίζυγον δὲ πῦρ ἠκούοντο τὰ: Βοήθειά σας. — Γιὰ τὸ λάδι τῆς ἐκκλησίας.—Κι τοῦ χρόνου.—Ἐνα λουλουδάκι, κύριε.—Ρίψετε τίποτα.

Ἐρρίψα δύο πεντάρες, διὰ νὰ κάμουν κρότο καὶ ἀπῆλθον, οἰκτεῖρας τὴν ἀδράνειαν τῆς ἀστυνομίας, ἧτις συναθροῖζει μόνον ἐκ τῶν ὁδῶν ζητιάνους, παρρωσᾶς τοὺς ἐν τοῖς ναοῖς ἐμφωλεύοντας φοβεροὺς ἐπιταίτας.

Ραγκαδῆς.

Ἀνῆλθον λαχνιασμένους τοὺς βράχους, τὰ στενάδια τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἔφθασα πρὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ραγκαδᾶ. Ἰσταμαι πρὸ τῆς θύρας καὶ τὴν βλέπω κλεισμένη, ἐνῶ δὲ ἀκούω ψαλτήματα μετὰ δὲν εἰσεύρω ἀπὸ ποῦ νὰ μῦθ. Χαρῖεσσα κεφαλὴ φιλοπαίγμονος νεανίδος ξετρύπων ἐξ ἐνός παραθύρου καὶ κινούσα τὴν χεῖρα προκλητικῶς, ἐψέλλισε μελιχίως:—Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε ἡ πόρτα.

Ρωσικὴ ἐκκλησία.

Ὅλα τὰ δουλικὰ τῶν Ἀθηνῶν εἶχον συναθροισθῆ ἐν αὐτῇ. Τρεῖς ὑπενωματάρχαι πέριξ τοῦ ἐπιταφίου ἱσταμένοι, βοῶσι πρὸς τοὺς προσερχομένους ν' ἀσπασθῶσι:—Μὲ τὴν ἀράδα τὸ φίλημα, κύριοι καὶ κυρίαι, γιὰ νὰ μὴ μπερδεύεσθε.—Μακρὰν, κύριοι, νὰ φιλήσουν πρῶτα ἡ κυρίαι.—Μὰ τότε, εἶπον, ἡμεῖς δὲν θὰ φιλήσωμε ποτέ.

Μοιρομαχία παπᾶ καὶ ἐπιτρόπου.

Ἦ σκηνὴ ἐν τῷ ἁγίῳ Γεωργίῳ. Ὁρα ἐξόδου ἐπιταφίου. Θόρυθος μετὰ καὶ φωναί, ἐμοῦ ἐξ ἱσταμένου. Ἐρωτῶ.—Τί συμβαίνει;—Νὰ, ὁ πρωτοερεὺς τσακόθηκε μὲ τὸν ἐπίτροπον γιὰ τοὺς ψαλτάδες, τοῦδωσε βρισιδί, μπῆκε μὲς τὸ ἱερὸ, ἔβγαλε τὰ καθέδια του, ἀνασκουμπωσε τὰ μανίκια του, ἐξῆλθε, καὶ προσκαλεῖ τόρα τὸν ἐπίτροπον νὰ βγοῦν ἐξ ἡ νὰ παίξουν τῆς γροθιάς! Εἶνε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ!

Μητρόπολις.

Διευθύνομαι εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ἄπασα ἡ πρὸ αὐτῆς πλατεῖα ἐφαίνεται ὡς πέλαγος φωτοβόλον, χιλιάδες δὲ κεφαλῶν ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐκεῖνον σωρὸν. Τὰ ἐξαπτέρυγα ἀπῆστραπτον, αἱ ἱερὰ σημαῖαι διέλαμπον καὶ ἐχρυσίζον αἱ τῶν ἱερῶν ποικιλίαι στολαί. Ἦ μουσικὴ ἐπαίανιζε μελαγχολικῶς πρὸς τὸ γλυκὸ μέλος τοῦ μουσικοῦ χοροῦ.

Θάμα γραφικὸν παρίστα ἡ ὁδὸς Ἐρμοῦ, ἦν ἐπλήρου ρεῦμα ἀνθρώπων, ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου. Ὁμοιάζε πύρινον ποταμὸν ρέοντα ἡσύχως. Ἐκ τῶν ἐξωστῶν τὰ καιόμενα πολύχροα φωσφορικὰ φῶτα ἐπέχεον φῶς μαγεῦον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐβαδίζον ἐν ἀφαιρέσει καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίξωσιν οἱ ποδες μου εἰς τὴν γῆν, ἐπερόμην στρυμωμένος ἐναέριος, ὑφιστάμενος ἀληθῶς χριστιανικὸν μαρτύριον. Ἐδέχθην ἀγογγύστως σβερακὰ χωρὶς νὰ ἔξρω ἀπὸ ποῦ μοῦ κατέ-

βη. Τὸ κατακόκκινον σῆμα μου μαρτυρεῖ ἀκόμη τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκ κηροσταλαγμῶν ζεματισμῶν. Τέλος φθάνομεν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος καὶ συναντῶμεν ἕνα ἐπιτάφιον. Ἐδῶ ἐγένετο τοῦ Κουτροῦλι τὸ πανηγύρι. Ἀνακατεύονται τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μητροπόλεως προσκολλῶνται εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ οἱ τούτου ἱερεῖς εἰς τὸν τῆς Μητροπόλεως, τὰ πλήθη γάνονται, καὶ δὲν ἤξεύρου ποτὸν ἐπιτάφιον ἀκολουθοῦσι.

— Παπᾶ μου, μὲ ποῖον εἶμασθε, ῥωτῶ περιπλανώμενον ἱερέα.

— Ἐξέρω κ' ἐγὼ παιδί μου, ποῦ βρίσκομαι; Χονδρὴ γυνή, μεσόκοπος, ἐν τῇ στροφοδίνῃ ἐκεῖνη ἠκούσθη κραυγάζουσα:—ἄμάν, πιάστε με. Ἐσκασα!

Πρὸς ποικιλίαν ἤρχισαν νὰ παίζου καὶ μαγκουριάς, προελθοῦσαι ἐκ τσιμπήματος γυναικῶς.

Ζωηραὶ κραυγαὶ ἠκούοντο πανταχόθεν:

— Γυναῖκα, ποῦ εἶσαι, Σοφία, κοντὰ μου.

— Ἀπὸ δῶ, τοῦτος εἶνε ὁ ἐπιτάφιός μας.

— Θεοστραβε, τράβα τὴ λαμπάδα σου, μουκαψες τὸ ροῦχο.

Ἄλλὰ τὸ φοβερώτερον θέμα ἦτο τὸ πυρπολούμενον κἀπέλο γυναικῶς τινος, ἧτις πρὸς κατὰσβεσιν αὐτοῦ ἐπάλασε μὲ τὰ μαλλιά της. Εἶχε φέρει τὸ κεφάλι της ἄνω κάτω. Πῶς ἐσώθη ἐκ τοῦ ἀνθρωποστρόβιλου ἐκεῖνου, δὲν ἤξευρα οὔτε ἐγώ.

Νεκροδόχος Πηγὴ.

Ὅπου ἀκούς ξύλο φεῦγε. Ἦλλον εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, ἧτις κατέστη πηγὴ θανάτων.

Ὁ γυναικωνίτης ἦτο πλήρης γυναικῶν, τὰ κεφάλια τῶν ἀνδρῶν, φορέματα καὶ σώματα, γεμάτα σταλαματιαῖς κηρίων. Ἐκ τοῦ γυναικωνίτου αἱ δεσποινοδοσπινίδες ἐνησμενίζοντο κλίνουσαι τὰς λαμπάδας των νὰ μὰς κηρώνουν. Ἀφνης βοή καὶ ἀλαλαγμὸς ἀκούεται κάτω.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ. Μικρὸν τεμάχιον τοῖχου πσοῦν ἐτρόμαξε τοὺς πρὸς τὸν ἀριστερὸν ψάλλον ἱσταμένους, οἵτινες ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν, κραυγάζοντας: **ΠΥΡΚΑΪ!** Ἄνω ἐν τῷ γυναικίῳ, αἱ γυναῖκες ὑπολαβοῦσιν ὅτι γίνεταί κανγᾶς τρέχουσι πρὸς τὴν κλίμακα, ὅπως ἐξέλθωσι. Μία ἐξ αὐτῶν λειποθυμήσασα πίπτει πρὸ τῆς θύρας, ἧτις ἀνοίγεται ἔσωθεν, καὶ ἀπορράσσει αὐτὴν διὰ τοῦ σώματός της. Ἐπὶ ταύτης συσσωρεύονται αἱ κατερχόμενα, πίπτουσαι ἐπ' ἀλλήλων, σχηματίζουσαι οὕτως ἐν τῇ ἐλικοειδεῖ κλίμακῃ σωρὸν ἀνθρωπίνων, σωμάτων. Οἱ ἱερεῖς δρᾶξαντες τὸν ἐπιτάφιον ἐξέρχονται πάντες δὲ ἀγνοοῦντες τί συνέβαιεν ἐν τῷ γυναικίῳ κραυγάζουσι νὰ ἐξέλθουν πρὸς παρακολούθησιν τοῦ ἐπιταφίου, βεβαιοῦντες ὅτι δὲν εἶνε τίποτα.

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχον ἐξέλθει σχεδὸν πάντες καὶ ἀπομακρυνθῆ, ὅτε διεδόθη ὅτι ἐν τῷ γυναικίῳ κατεπλακώθησαν αἱ γυναῖκες. Φέρον μίγδην τότε ἤρχαντο πάντες δρομαῖοι ἐπιστρέφοντες φθάνουσι πρὸ τῶν προθύρων τοῦ γυναικίου καὶ ζητοῦσι νὰ εἰσέλθωσι. Εἰς μάτην ὅμως, δεκαεὺς τις μεθ' ἐνός κλητήρος ζιφῆρες ἀπείργουσι τὴν εἰσοδόν. Εἰς τῶν πολιτῶν εἰσπερῶσας ἐν τῇ παραχῆ εἰσέρχεται καὶ ἀναροίγηθαι; πηδῆ ἐν τῷ γυναικίῳ, ὅπου βλέπει νεάνιδας τινὰς γελώσας. Ἠγνόουν αἱ ἀτυχεῖς τί ἐν τῇ κλίμακῃ συνέβαιεν.

— Τί θέλεις, κύριε, εἰς τὸ γυναικίον; Τῷ ἔκαμαν βλέπετε καὶ παρατήρησιν.

Μωρέ σκοτώθηκαν ή γυναίκες στή σκάλα! κρυφά-ζει ό άνελθών. Νεκρική όψις, εις τήν φωνήν ταύτην διε-χύθη επί πασών, θρήνος δέ και κοπετός επλήρωσε τό γυ-ναικεϊόν. Σπεύδει πρὸς τήν κλίμακα άναζητών τήν σύ-ζυγόν του και φρικώδες θέαμα πλήττει τούς οφθαλμούς αὐτοῦ. Γόοι θρηνώδεις και ύποκωφοι στεναγμοί εσχάτης άγωνίας ήκούοντο πανταχόθεν.

Προχωρεϊ, άλλ' άποφράσσει τὰ βήματά του σωρείαι πτωμάτων. Πρὸ τῆς θύρας, εις ύψος ίσον αὐτῆς, κειντο άλλεπάλληλα έστιασμένα γυναικῶν και παιδῶν άναμει-σώματα. Ἦτο άδύνατον ν' άνοιχθῆ. Ἐν τούτοις έξωθεν κατεγίνοντο νὰ θραύσουν διὰ πελέκων τήν θύραν. Ἐν τῇ έργασίᾳ δέ αὐτῇ και από τῆς στιγμῆς τοῦ συμβάν-τος είχε πκρέλθει ήμίσεια και πλέον ώρα.

Τέλος άνοίγεται ή θύρα κατακερματισθεϊσα. Σύρουσι, σύρουσι πτώματα και λειποθύμους και ό όγκος εκείνος ό άνηρώπιος δέν ήλκττοῦτο. Ἦτο φρικτῆ ή θέα τῶν νεκρῶν και άγρία ή όψις ή εκ τῆς άγωνίας. Κεφαλαί τε-θραυσμένα, σώματα ήμίγυμνα, μορφαί μαῦραι, πληγαί χαίνουσαι, διαστροφαί προσώπων, μαστοί πεπιεσμένοι έν τοῖς στήθεσιν, ίδου έν βραχυλογία τό έλεινόν θέαμα.

Οί θρῆνοι πληροῦσι τόν ναόν και τήν πλατεϊάν πᾶσαν. Ὁ σύζυγος επικαλεϊται τήν σύζυγον, ό μνηστῆρ τήν μνηστῆν, τὰ τέκνα των αί μητέρες, άδελφός τήν άδελ-φήν, κλαίουσι, τρέμουσι πάντες και έρωτώσιν άλλήλους με ύποτραυλίζουσιν φωνῆν περὶ τῶν συγγενῶν των. Ἐ-ξήχθησαν πλείστα γυναικῶν πτώματα και παιδῶν και πλείστα ψυχορραγοῦσαι. Μέχρι τῆς μεσημέριας τῆς σή-μερον ήρθημῆθησαν 12 νεκροί, ό δέ ναός τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρίστα οϊκτρὸν θέαμα. Ἐνδύματα εσχισμένα, χρυσά κοσμήματα, πέλοι γυναικεϊοί, ύποδήματα και άλ-λα επλήρουν αὐτόν, τό δε αίμα ήχνιζεν έτι επί τῆς κλι-μακος.

Τίς τόρα ό αίτιος τῆς φρικώδους ταύτης σκηνῆς; Οί παππάδες και οι ήρωες Μιχαήλ Ἀγγελιοί, οι τήν θύραν τοῦ γυναικεϊοῦ ξεφῆρει φρουροῦντες κλητῆρ και στρατιωτῆς. Ὁ Ζωοδόχος Πηγῆ, πρέπει νὰ μετονομασθῆς Νεκροδό-χος!

Παληάνθρωπος.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

εταράχθη εκ του ἄρθρου ήμῶν. Ἐταράχθησαν δη-λαδῆ όχι τὰ καθάρματα, τὰ όποια εὐτυχῶς κατὰ κατα-λόγου εκβάλλονται. Ἐμαθόμεν δ' ευχαρίστως ότι έντός ολίγου υποβάλλονται πρὸς άποβολήν δύο έτι κατάλογοι. Ἐταράχθησαν οι φιλότιμοι υπαξιωματικοί, ών πολλοί φίλοι μας, και οι μεταξῦ τῶν χωροφυλάκων τίμιοι άν-δρες. Τοῖς συγχαίρομεν αὐτῶν πάντοτε θά εἰμεθα φί-λοι και εκτιμηταί· θ' άπολαμβάνωσι πλήρη και τήν ά-γάπην και τήν υπόληψίν μας. Μᾶς διαβεβαίωσαν ότι πρώτοι αὐτοί θέλουν τήν εκκαθάρισιν τῆς χωροφυλακῆς. Ἐάν ή δημοσιογραφική μας δύναμις δύναται νὰ τοῖς πα-ράσχη συνδρομήν τινα, τοῦτο ευχαρίστως θέλομεν τό πράξει· διὰ τοῦτο προσεχωῶ, θέλομεν άσχοληθῆ έν εκτά-σει περὶ τῆς άναμορφώσεως τῆς χωροφυλακῆς.

ΘΕΑΜΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

(Τοῦ εἰδικοῦ ανταποκριτοῦ μας.)

Ἡ Λάρισα ή πτωχῆ, μέχρις άπελισμοῦ, εις θεά-ματα πόλις, μ' όλας τὰς προσπαθείας ής καταβάλλει ό Διευθυντῆς τοῦ προτύπου Δημοτικοῦ Σχολείου, Νομαρ-χιακός Δημοδιδάσκαλος και Ἐπιτηρητῆς τῶν Δημοτι-κῶν Σχολείων κ. Βλάσης, σχεδόν καθημέρην περιφέρων άνά τὰς όδούς τῆς πόλεως τούς μαθητάς αὐτοῦ φδοντάς διάφορα ἔσματα, έσχε τήν τύχην προχθές νὰ ἴδῃ έν τῶν σπανιωτέρων θεαμάτων.

Ἐπέστρεφεν εκ Μεδινᾶς και Μέκκας προσκυνητῆς, Λα-ρισιακός Τοῦρλος, εις εκ τριῶν, μεταξῦ πέντε, διαφυ-γόντων τούς εκ τῆς χολέρας και τοῦ ταξειδίου κινδύνους και είχον εξέλθει εις προὔπαντησιν αὐτοῦ εις τήν πρὸς τόν Βόλον πύλην τῆς πόλεως ό Μουφτῆς τῶν Ὁθωμα-νῶν, πολλοί όθωμανοί και πλείστα όθωμανίδες. Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ φαίνεται τῆς Ιερᾶς ταύτης τελετῆς αί όθω-μανίδες ήδυνήθησαν νὰ υπερνηκίωσαι τούς περιορισμούς τοῦ χαρμεῖου και οὕτω άθρόαι συνέρρευσαν πρὸς τήν πύ-λην τοῦ Βόλου καλύψασαι τό περὶ τήν πύλην πρόχωμα και τὰ περίξ μέρη.—Οὐδέποτε, ώς έλέγετο, έγένετο το-σάκτῃ συνάθροισις γυναικῶν επί οιοιδήποτε θεάματος ένταῦθα.—Ἐπί τοῦ προχώματος άμφιθεατρικῶς εκά-θηντο εις πέντε σειράς αί όθωμανίδες επιμελίστατα μέν τό πρόσωπον αὐτῶν κλύπτουσαι, άμελίστατα δέ τούς πόδας, περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας.—Μεταξῦ τοῦ άθροίσμα-τος εκείνου τῆς γυναικειας σαρκός, ένῶ έβλεπέ τις κά-τωθεν ήμβρέλας μάτια κατὰμαυρα, τήν σφοδρότητα τῶν παθῶν διὰ τῆς υγρότητος αὐτῶν καταδεικνύοντα, έβλε-πε άρ' έτέρου πόδα και γάμπαν άξίαν προσοχῆς, πλην διὰ φοβεροῦ ύποδήματος και φοβερωτέρας κάλτσας κα-λύπτομένην.—Διότι εἶνε άξία παρατηρήσεως ή μεγάλη προσοχή ήν καταβάλλουσι αί όθωμανίδες όπως κλύπτωσι τό πρόσωπον αὐτῶν, μεγαλειτέρα δέ ή άμέλεια ήν δεικνύ-ουσι όπως κλύπτωσι τό κάτω μέρος τοῦ σώματός των, άποκαλύπτουσαι εύκολώτατα τό κάτω μέρος αὐτοῦ όπως καλύψωσι τό πρόσωπόν των.

Ἐνῶ λοιπόν τό πλήθος συνεπυκνώτο περὶ τόν Μου-φτῆν, εφάνη εις τήν άκρην τῆς όδοῦ ήμιλος ανθρώπων εδόντων άμανέ τινα· ήσαν οι φίλοι και οικετοί τοῦ Χα-τζῆ και εξήλθον πρὸς προὔπαντησιν αὐτοῦ εις μεγαλει-τέρα άπόστασιν. Ἐφερον αὐτόν πρὸ τοῦ Μουφτῆ όστις και έναγκαλισθεῖς έφίλησεν αὐτόν.—Ἐκ τῆς πόλεως επίσης εφάνη ερχόμενος κατὰ τόν αὐτόν χρόνον ήμιλος ανθρώπων μετα σημείας.—ήν δέ ή Ιερᾶ των σημεία αὐτῆ φέρουσα επί πρασίνου εδάφους δι' έρυθροῦ χάρματος άναγεγραμμένης διαφόρους ρῆσεις τοῦ Κορανίου, εψάλη υπό τοῦ Μουφτῆ τότε ευχή τις συγκινήσασα τό πλήθος και αὐτόν τόν Χατζῆν μέχρι δακρύων, τοῦ ήλιοκαοῦς προσώπου τοῦ όποιοῦ έβλεπέ τῆς έξωγραφισμένους τούς κόπους και τὰς στερήσεις τοῦ ταξειδίου.

Μετὰ τῆς ευχῆς έτελείωσε και ή τελετή.—Ἐνῶ δέ οι περὶ τόν Χατζῆν ψάλλοντες άμανέ διευθύνοντο εις τήν πόλιν, ό συρφετός εκείνος τῶν φερετζέδων ήρξατο κινούμενος.— αί όθωμανίδες διευθύνοντο πρὸς τό χα-ρμελίκι, όπόθεν πρὸς στιγμήν εξήλθον, όπως άφήσωσι έλευθέρην τήν φαντασίαν των εις τὰ όνειρα, τὰ όποια εκάστη ζωηρότερα, άναλόγως τῆς σφοδρότητος τῶν επι-

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΕΙ ΕΝ ΣΥΡῶ.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗΣ

(Τοῦ εἰδικοῦ ανταποκριτοῦ μας.)

(Συνέγεια, ἴδε ἀριθ. 263.)

Συνεδρίασις τῆς 23 Μαρτίου 1882.

"Απαντες οι τῆς προτεραιας κατέλαθον τὰς θέσεις των έν παραχῆ και κονιορτῶ, ό δέ πρόεδρος Ξενοδάκης, γύ-πειον περιέφερε βλέμμα άνά τήν αίθουσαν, επισκοπῶν τὰς έν αὐτῇ υπάρξεις.

Τί νὰ σοι εἶπω. Τό βλέμμα αὐτό ήτο κατὰ τοῦτο ὑ-ποπτον, καθόσον τήν προτεραιάν δέν έσκέρθη νὰ τό κοι-σομαρῆ. Τί λέτε; Ἐμεσολάβησε μια όλη νύξ. Κζι «ή νύκτα επισκοπον γεννηξ, κ' ή αὐγή Μητροπολίτην.» Ἐ-στω απόδειξις τῆς αληθείας ή έν μια νυκτι δημιουργία δέκα επισκόπων επ' εσχάτων.

Ἄλλ' ίδου ό πληρεξούσιός του Δικηγόρος του, Χατζη-δάκης, άνέρχεται τό άνώπαρκτον βήμα. Αὐτός, όστις «πολλῶν ανθρώπων ειδεν άστεκ και νόον εγνω» αὐτός επί ώρας λαλεῖ, λαλεῖ, λαλεῖ, διὰ νὰ λαλήσῃ.

Ἐάν ό Χατζηδάκης δέν ήτο ό υπερσπιστής τοῦ Ξε-νοδάκη έν τῇ Βουλῆ και Ἄδακντινος άδάμας, ό Πρόε-δρος θά τοῦ άφῆρει τόν λόγον. Ἄλλὰ ν' άφαιρέσῃ ό Ξε-νοδάκης τόν λόγον από τόν εαυτόν του; Πῶς;

Ἄλλ' επί τέλους τί θέλει ό Χατζηδάκης; Ν' άναμασ-σῆ μόνον τήν λέξιν τόπος μας και οὐδέν πλέον.

Ἄγνω πόσαι πόλεις τῆς αρχαιότητος διαφιλονείκη-σαν τόν Ὀμηρον, πλην, με τόν Ἀδάμαντα, οὐκ ολίγους, ώς τόπος του, διαμφισβητεῖ ό Χατζηδάκης. Εἶναι τό-πος του, ή Σύρος, τόπος του ό Ἀδάμας, τόπος του ή Κρήτη, τόπος του ή Μῆλος. Κζι τῆς μέν αυτοχειροτο-νεῖται αρχηγός τῶν εργατῶν, έν ημέραις λιμοῦ, τῆς δέ θέλει ίδιον Βουλευτήν, τῆς τρίτης εἶναι τέκνον υπό τήν δουλείαν, και τῆς τετάρτης κομμάτῆρχης φατριαζῶν. Νά τούς χιλιάσῃ τούς τόπους του.

Τόν λόγον λαμβάνει ό Δικηγόρος και γαμβρός τοῦ Διευθυντοῦ Κεχαγιᾶ Σπυριδῶν Εὐλάμπιος.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Ὅλοι προσέχουν. Ὅλοι άλ-ληλοθεωροῦνται, όλοι δέν πείθονται εις τὰ όπτά των.

Ὁ Εὐλάμπιος ὑποστηρίζων τήν έν τῷ τέλει τῆς χθε-σινῆς άγορεύσεως τοῦ Κ. Σκουλούδη αίτησιν περὶ ανα-βολῆς τῆς συνελεύσεως επί 15 ήμέρας, προτείνει όπως ή συνέλευσις αναβληθῆ μόνον επί πέντε ήμέρας, όπως κατὰ τό διάστημα τοῦτο συσττηθῆ έξαμελής επιτροπή εκ προσώπων ξένων όλων και τῷ Κ. Σκουλούδη και τῇ Ἀτμοπλοίᾳ, οἵτινες νὰ προσπελάσωσι και τῷ μέν και τῇ δέ, και, ή επιφέρωσι συμβιβασμόν τινα, ή φέρωσιν εις πέρας τήν τοῦ Κ. Βαφιαδάκη ιδέαν περὶ αύξήσεως τῶν κεφαλαίων τῆς εταιρίας, άνευ μεσολαβήσεως ξένων προσώπων και χρυσοκονθάρων. Προκαλεῖ δέ εις άπάντη-σιν και τόν Κ. Σκουλούδη, άν συναινῆ, νὰ τεθῆ τό ζή-τημα περὶ αναβολῆς εις ψηφοφορίαν.

Ἄλλ' εἶναι μεσημβρία. Ὅλοι εγειρονται και ζητοῦν διακοπήν ολίγων λεπτῶν, όπως γευματίωσιν. Οι ια-τροί μαρτύρονται ότι άντιφάσκει εις τούς υγειεινούς κρ-νόνας, τό κρίνειν νηστικάτα περὶ άτμοπλοικῶν και ά-ποφασίζεῖν. Οι δικηγόροι επίσης παραπονοῦνται ότι δέν δύνανται ν' άγορεύσωσι. Νηστικό άρκοῦδι, τί χορὸν θά κάμη; Μόνοι οι υπάλληλοι τῆς Ἀτμοπλοίας, και οι φί-

θυμιῶν τῆς, ήδύνατο νὰ πλάσῃ· έθεν συχνοί ήκούοντο οι κτύποι τῶν θυρῶν συνοδευόμενος υπό τῆς τουρκικῆς λέξεως ατο ήν πάντες οι έν Λαρίσση ή έν πόλι: Τουρκικῆ ζήσαντες κατ' άνάγκην έμαθον.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

Τό κόκκινο επί τῶν παρειῶν δεσποινίδος εἶναι ή έρυθρά σημαία τῆς επανάστασεως τῆς αἰδοῦς.

Ἐκεῖνοι ποῦ δέν άκοῦνε από λόγια, εἶναι οι κουφοί.

Ὁ φόβος εἶναι εἶδος μικροσκοπίου μεγεθύνοντος τόν κίνδυνον.

Ὁ έρως, κυρία μου, εἶναι χείμαρρος· διὰ νὰ τόν σταματήσῃτε πρέπει νὰ τοῦ άνοίξῃτε μίαν..... κοίτην.

Ἄνεκαθεν έπίστευσα ότι αν εγεννώμεθα πεντηκονταε-τεῖς, θά ήρχόμεθα εις τόν κόσμον με πλειοτέραν πείραν.

Ἄν επρόκειτο νὰ με κάψῃ τίποτε, προτιμῶ τόν κα-φέ μου από μίαν γυναίκα.

Ὅσοι χαριεντίζονται με γυναίκα προσωπιδοφόρον τούς παρομοιάζω με εκείνους ποῦ ετοιμάζονται νὰ φάγουν μπριζόλα, χωρίς νὰ ξεύρουν αν ήναι από βῆδι ή από άλογο.

Ἀρχίζω νὰ δικαιολογῶ τούς ζητοῦντας νὰ εξεύρωσι τό άεικίνητον, όταν άκούω τήν γλώσσαν τοῦ κ. Λομβάρδου.

Πολλοί θέτουν πολλαίς τήν τιμήν των επί τοῦ τά-πητος· τοιουτοτρόπως, εἶναι τό πρώτον πράγμα τό όποιον ποδοπατοῦν.

Ἡ κοκεταρία εἶναι τό όρεκτικόν τοῦ έρωτος.

Ὁ άνεμος εἶναι Κώστας ό Σκουπιδάς τῆς οὐρανόυ έ-δοποιίας.

Τό ευαγγελικόν εκεῖνο: ότι οι πρώτοι εἶσανται τελευ-τατοί διαψεύδεται υπό τῶν γυναικῶν τῶν όποιων οὐδέ-ποτε ό πρώτος έραστής εἶναι και ό τελευταίος.

Προτιμῶ νὰ πάρω γυναίκα με μικρούλα παρὰ μια μεγάλη· διότι από δύο κακά εκλέγομεν πάντοτε τό μι-κρότερον.

Commerson

λοι τρύτης δὲν παραπονούνται. Δι' αὐτοὺς εἰς ὄλα τὰ δωμάτια ὑπάρχουσι διάφορα τρόφιμα, ὅπως θεραπεύσωσι τὴν πείναν των, ἴσως δὲ καὶ χεῖρας νὰ τοὺς ὑπερασπισθῶσι. Προσποιοῦνται ὅτι θὰ ἐξέλθωσι νὰ καπνίσωσι, καὶ ρίπτουν εἰς τὴν γαστέρα των φαγάτων, ποῦ πάει καπνός.

Ὁραία σκέψις! Τὰ ἰσχυρότερα τῶν φρουρίων παρεδύθησαν διὰ τῆς πείνης. Διὰ τῆς πείνης πέπρωται ἡ ἀλωθὴ καὶ τὸ ἀπόρητον αὐτὸ φρούριον, ὑπερκαλεῖται ἀτμοπλοία. Ἡ μᾶλλον διὰ τῆς πείνης ἠπειλήσαν τοὺς ἐναντίους, οἵτινες ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον.

Ἐζήτουν μιᾶς ὥρας ἀναβολὴν, ὅπως γευθῶσιν, ἥτις δὲν ἐχορηγεῖτο τῇ ἀντιπολιτεύσει. Καὶ ὅμως κατέτριψαν δύο ὥρας συζητοῦντες περὶ αὐτῆς.

Ὅλοι ἠγέρθησαν ἐπὶ ποδός. Ἐφώναζαν, παρεκάλουν, ἐκλαίον, ἠπειλοῦν.

Ἐκεῖ εἶδον τὸ εἰδεχθὲς τῆς πείνης φάσμα, καὶ ἔλαβον ἰδέαν τοῦ τί ὑπέφεραν οἱ δυστυχεῖς ἐβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον.

Ἄλλη Βαβέλ! Σύγχυσις οὐχὶ γλωσσῶν, ἀλλ' ἰδεῶν. Ἰδοὺ ὁ κ. Βαρουτσάκης, φυλονεικῶν μὲ τὸν δικηγόρον Μάτση, συνέχυσε τὴν γλώσσάν του, καὶ ἠμιλεῖ διὰ γρῦλισμῶν, δι' ἀνάρθρων φράσεων, μεμιγμένων σιέλω.

Τέλος ὄλοι θέλουν νὰ φάγουν. Ὅλοι θέλουν ψωμί. Δὲν ἔχουν ἄδικον. Οἱ ἀτμοπλοῖκοι ἔφαγαν καὶ τρώγουν ὄλοέν. Πρέπει, εἶναι δίκαιον, νὰ φάγουν καὶ αὐτοί.

Ὁ Πρόεδρος ἀνθίσταται. Πρέπει λέγει νὰ ξεμπερδεύσῃ σήμερον, διὰ νὰ φύγῃ τὸ ἑσπέρας. Δὲν ἦλθεν αὐτὸς ἐδῶ, διὰ νὰ συζητοῦν δέκα ἡμέρας πράγματα ἀποφασισμένα. (sic).

Καὶ δέχονται νὰ μείνουν νήστευσι.

Ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον

Ὁ κ. Σκουλούδης ἀρχεταὶ λαλῶν. Ὁμιλεῖ ἱπποτικῶτατα, καὶ μὲ πολλὴν εἰλικρίνειαν. Δὲν ἐννοεῖ, λέγει, εἰμὴ νὰ ἐργασθῇ πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἀνευ τῆς ζημίας του. Εἶναι πρόθυμος, ὡς τὸ ἀπέδειξε, ν' ἀποδεχθῇ πᾶσαν συμβιβαστικὴν πρότασιν.

Δύναται εἶτε τὰ δέκα, εἶτε τὰ εἴκοσι, εἶτε καὶ τὰ τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια νὰ φέρῃ διὰ τὴν σύστασιν τῆς μεγάλης ἐταιρίας. Νὰ κριθῇ ἡ διάρκειά της, μὲ νόμιμον (καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν) ἔδραν τὴν Σύρον, ἣν νὰ μὴ δύναται νὰ μεταφέρῃ, πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, οὔτε ἡ ὀλομέλεια αὐτῆ των μετόχων.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο δέον νὰ μελετηθῶσι τὰ πράγματα. Δὲν ζητεῖ εἰμὴ μόνον ὀλίγων ἡμερῶν προθεσμίαν καὶ ἀναβολὴν τῆς συνελεύσεως. Ὁ καιρὸς δὲν ἐπείγει. Ὑπάρχει καιρὸς εἰσέτι μέχρι τοῦ Ἰουνίου. Πέντε ἡμέραι προκειμένου περὶ γενικοῦ καλοῦ εἶναι μηδέν.

Τὴν ὥραν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν ἀποπνεύσαν ἀγόρευσι τοῦ κ. Σκουλούδη, ἀφίεμαι εἰς τοὺς στενογράφοις. Ἐξ αὐτῆς θέλει ὁ λαὸς φωτισθῇ καὶ θέλει ἐκτιμῆσαι ἀποχρώντως τὸν ἄνδρα. Θέλει ἐννοήσαι ὁ λαὸς τῆς Σύρου καὶ πεισθῇ τίς ὁ φειδόμενος καὶ κηδόμενος τῶν συμφερόντων του, ὁ ἀρχων του ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του. Ὁ Βαφιαδάκης ἢ ὁ Σκουλούδης. Ἄλλ' ὡς εἶπον ἀρχόμενος, καὶ ὡς καὶ ὁ Ξενοῦδάκης αὐτὸς εἶπε, τὰ πράγματα ἦσαν προαποφασισμένα, καὶ δὲν ὑπεδέχοντο συζήτησιν. Πᾶσα ἀναβολὴ ἦτο σκέψις, καὶ πᾶσα σκέψις ἦτο ὄλεθρος. Μακάριοι οἱ κρατοῦντες.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀναβολῆς ἐτέθη εἰς ψηφοφορίαν.

Ἐλάβεν ἡ μὲν Ἀτμοπλοία περὶ τὰς 176 ψήφους, ἡ δὲ Ἀντιπολιτεῦσις, ἥτοι οἱ ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς Σκουλουδισταί, μεθ' ὧν ἀξιεπαίνως ἐψήφισαν καὶ οἱ κ. κ. Σπ. Εὐλάμπιος, γαμβρὸς τοῦ διευθυντοῦ κ. Κεχαγιᾶ, ὁ ἀδελφός του, ὁ κ. Στυλιανῶ, διευθυντῆς τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Πιστωτικῆς καὶ ὁ φίλος των Ν. Παπαδάμ, ἔλαβον λέγω μόνον περὶ τοὺς 70.

Ἡ ἀναβολὴ ἀπερρίφθη. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῆς ἐπὶ πενταετίαν ἐπι παρατάσεως τῆς αὐτῆς ὑπαρχούσης ἐταιρίας καὶ τῆς λογοδοσίας. Δηλαδὴ τῆς περαιτέρω καρπώσεως, καὶ τοῦ ὑπάρχοντος ὀφείματος.

Νέος θόρυβος, νέα παραχῆ. Διαμαρτυραίαι, ἀπειλαὶ καὶ ὕβρεις, πρωταγωνιστοῦντος καὶ πάλιν τοῦ Μπαρουτζάκη, τοῦ δὲ γραμματέως ζητοῦντος παρὰ τοῦ δικηγόρου Μάτσα ἐγγραφὸν τὴν διαμαρτυρήσιν του, καθ' ὅσον, καὶ τοὶ δικηγόρος, δὲν δύναται αὐτὸς νὰ τὴν διατυπώσῃ, ὡς τὴν ἀντελήφθη.

Οἱ Σκουλουδισταὶ διαμαρτύρονται καὶ ἀποσύρονται. Οἱ Ἀτμοπλοῖκοι ἀναπνεύουσιν. Ὁ Βαφιαδάκης φωνάζει, λησμονῶν καὶ ἀρνούμενος τὴν χθεσινὴν πρότασιν του. «Πηγαίνετε ἐστὸ καλὸ! Ποῦ ἦθάτε νὰ μᾶς τὰ χαλάσητε!

Καὶ τέλος, en aise, μείναντες μόνον οἱ ἀτμοπλοῖκοι, προβαίνουν εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῆς ἐπὶ πενταετίαν παρατάσεως, καὶ τῆς ἐν τοῖς πράγμασι διαμονῆς τοῦ συμβουλίου, οὐδὲ τοῦ Κοπιλῆ ἐξαιρουμένου, ὃν, ὡς Σκουλουδιστὴν ἤθελον νὰ ἐκβάλωσιν, ἀλλ' ἀφήκαν, ὅπως μὴ νεωτερίσωσι κατὰ τι. Διῶρισαν δ' ἐξελεγκτὰς τοὺς κ. κ. Κουτσοδόνην καὶ Βαλτατσιώτην, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς ἀναχωρήσεως, ἣν προκαταβολικῶς καὶ αὐτὴν εἶρον καλῶς ἔχουσιν. Αἱ λοιπαὶ πρωθύστεραι καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι προτάσεις τοῦ κ. Βαφιαδάκη, παρεπέμθησαν εἰς τὰς νέας καλάνδας, τοῦ κ. Σκουλούδη δὲ ἀπερρίφθησαν ἐντελῶς, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ κλέος αἰώνιον τῶν διαχειριζομένων ξένην περιουσίαν, καὶ σκεπτομένων καὶ ἀποφασιζόντων περὶ τῆς τύχης ἐνὸς τόπου καὶ ἐνὸς ἔθνους μάλιστα.

Τελευτῶν σοὶ σημειῶ ὅτι ἡ λειποταξία ἐκ τῶν στίχων τῶν ἀτμοπλοικῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς ψήφισάντων τεσσάρων ἐξ αὐτῶν, ἐν ᾧ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐχαρακτηρίσθη ὡς τέχνασμα, κατόπιν ἔκαμε τοὺς πάντας εἰς τὴν πιστεύσωσι ὡς εἰλικρινῆ διότι, αὐτοὶ μὲν δὲν ὑπεχώρησαν, ἔμειναν ὅμως μέχρι τέλους διαμαρτυρούμενοι κατὰ τῆς παρανομίας, καὶ ἐλέγχοντες τοὺς παρανομούντας συγγενεῖς καὶ φίλους των.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος τοῦ δράματος οὕτω κατέληξε.

Ἀπόκειται ἤδη εἰς τὴν πρωταγωνίστριαν τοῦ δευτέρου μέρους Κυβέρνησιν τοῦ Κ. Τρικούπη, νὰ ἴδωμεν ὅποιον θὰ παίξῃ μέρος, καὶ κατόπιν μᾶς ὑπολείπεται ἡ κωμωδία, ἥτις θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὸν . . . λαόν.

Ὅποιος μείνη ὑστερινός, αὐτὸς θὲ νὰ γελάσῃ.

Вес.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συνάγματος.